

Arrest

nr. 122 435 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2014 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit een streng religieuze familie. Uw broer S. (...) werkt voor de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) en als agent van de inlichtingendienst (Hefazat-e Etela'at-e Sepah) aan de universiteit Imam Hossein. Uw vader is eveneens zeer religieus en schonk een stuk grond aan de Bassidj. Uzelf studeerde aan de Vrije Universiteit van Teheran en in 1380 studeerde u af als licentiaat Engels. Daarna werkte u als lerares aan verschillende lagere en middelbare scholen. U gaf ook avondlessen aan een taalinstituut. In 2007 leerde u Mu. T. (...) kennen. Hij is afkomstig uit Turkije, woont in Duitsland en

beschikt over de Australische nationaliteit. U wilde met hem trouwen en u sprak daarover met uw moeder. Uw vader was echter tegen een huwelijk. In de zomer van 1387 (periode 8 juni 2008 tot 20 september 2008) vernam u dat uw vader u wilde uithuwelijken aan M. E. (...), de bevelhebber van uw broer. Deze was al getrouwd en had twee kinderen. U wilde dit niet omdat u nog steeds wilde trouwen met Mu. (...). U reisde twee keer naar Turkije om hem te ontmoeten samen met uw moeder. Jullie hadden aan uw vader gezegd dat jullie op bedevaart gingen naar Syrië. In september 2009 trouwde u in Istanboel met Mu. (...). Enkel uw moeder en enkele vriendinnen waren hiervan op de hoogte. U registreerde dit huwelijk niet bij de Iraanse autoriteiten. Na uw huwelijk keerde u naar Teheran terug waar u bleef werken als lerares. Ondertussen deed u een aanvraag voor een gezinsherenigingsvisum bij de Duitse ambassade. Uw vader wist hier niets over. Op 10 oktober 2010 reisde u legaal naar Duitsland. Daar bleek echter dat uw echtgenoot ondertussen samenwoonde met een andere vrouw. Dezelfde dag reisde u naar België omdat uw oom A. (...) hier woont. U raadpleegde van hier uit een advocaat in Turkije en eind 2011 bent u officieel gescheiden. Uw moeder had ondertussen uw vader ingelicht over uw huwelijk. Hij aanvaardde dit niet en u vreest dat hij en uw broer u zullen vermoorden of er door hun banden met de overheid voor zullen zorgen dat er een dossier tegen u wordt opgemaakt. Op 27 december 2011 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over een Iraans paspoort afgeleverd op 14 november 2007 met Duits Schengen visum voor gezinshereniging dd. 28/09/2010 tot 26/12/2010 en uw geboorteboekje. Ter staving van uw verklaringen legde u een curriculum vitae, een kopie van uw Turkse huwelijksakte, een celibaatsattest op naam van Mu. T. (...) afgeleverd door de Australische ambassade in Istanbul, een kopie van het geboorteboekje van uw moeder, twee attesten op naam van uw broer afgeleverd door de Bassidj en de universiteit Imam Khomeini om hem te bedanken voor zijn bewezen diensten en een kopie van een brief van uw moeder neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u reeds op 10 oktober 2010 in België bent aangekomen nadat bleek dat uw echtgenoot met een andere vrouw samenwoonde in Duitsland (CGVS, p. 6 en 7). U diende echter pas op 27 december 2011 een asielaanvraag in. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat aanvankelijk overwoog om toch naar Iran terug te keren en hierover had nagedacht maar dat uw moeder dan aan uw oom had laten weten dat u niet terug mocht komen omdat uw vader niet akkoord was met uw huwelijk. U voegde toe dat u eerst een studentenvisum aanvroeg omdat u dan later zou kunnen terugkeren (CGVS, p. 7 en 12). Deze uitleg kan echter niet weerhouden worden als verantwoording voor uw laattijdige asielaanvraag. Op het moment van uw aankomst in België wist u immers al dat uw vader van plan was om u tegen uw wil uit te huwelijken. U was zich er ook van bewust dat hij uw huwelijk nooit zou aanvaarden en u had dit zelfs gedurende een jaar voor hem verborgen gehouden in Iran (CGVS, p. 8 en 10). Uw handelwijze kan bovendien niet in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat u geen begin van bewijs hebt neergelegd van uw echtscheiding. U beweerde zelfs dat u niet beschikt over enig schriftelijk bewijs hiervan. U stelde dat uw voormalige echtgenoot de advocaat in Turkije niet volledig betaald heeft en dat u geen bewijs krijgt van uw echtscheiding voor u het resterende bedrag betaalt. Dat u sinds eind 2011 niet de nodige stappen hebt ondernomen om een schriftelijk bewijs van uw echtscheiding te verkrijgen van de Turkse autoriteiten is echter allerm minst aannemelijk (CGVS, p. 4). Hierdoor maakt u het ons onmogelijk om een zicht te krijgen op de reële omstandigheden van uw echtscheiding.

Verder dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden en lacunes die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo beweerde u dat u afkomstig bent uit een extreem religieuze familie. Uw broer zou werken voor de Bassidj en de Sepah en uw vader zou als religieuze sjiitische moslim grond geschonken hebben aan de Bassidj (CGVS, p. 3 en 9). Bovenstaande stemt echter niet overeen met uw verklaringen over uw levensomstandigheden in Iran. Zo mocht u studeren aan de universiteit en heeft u gedurende tien jaar, tot aan uw vertrek uit Iran, gewerkt als lerares aan verschillende instellingen (CGVS, p. 2, 3 en 8). Bovendien beschikte u over een internationaal paspoort en mocht u naar het buitenland reizen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat de laatste school waar u werkte verbonden was aan de Sepah en dat u tegen uw vader had gezegd dat u en uw moeder op bedevaart gingen naar Syrië terwijl jullie naar Turkije reisden (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen en het door u neergelegde curriculum vitae blijkt echter dat u gewerkt heeft voor heel wat onderwijsinstellingen waaronder ook internationale scholen. Dat een fanatiek religieuze persoon niet zou controleren waar zijn echtgenote en dochter op reis gingen is niet aannemelijk temeer omdat u

verklaarde dat het bij jullie thuis de gewoonte was dat alle identiteitsdocumenten in de brandkast van uw vader werden bewaard (CGVS, p. 8, 9 en 10). Verder maakte u niet aannemelijk dat uw vader daadwerkelijk van plan was om u uit te huwelijken. In de zomermaanden (tir, mordad, shahrivar) van 1387 (periode 8 juni 2008 tot 20 september 2008) zou u voor de eerste keer op de hoogte gebracht zijn van het feit dat u moest trouwen met M. E. (...). Hoewel u daarna nog twee jaar in Iran bent gebleven en gewoon verder werkte als lerares werden er geen concrete stappen ondernomen om een huwelijk te organiseren tussen jullie beiden. U wist alleen te vertellen dat de zoon van M. (...) bijlessen volgde bij u thuis, dat M. (...) vaker op bezoek kwam bij uw vader en dat er een ring zou zijn gestuurd (CGVS, p. 11). Bovendien keerde u na uw huwelijk in Turkije gewoon terug naar Iran. Dit is echter niet verenigbaar met een vrees om voor vervolging. U stelde tot slot dat M. (...) al gehuwd was en dat zijn echtgenote hem de toestemming had gegeven om een tweede vrouw te nemen. U kende echter noch de naam van zijn echtgenote noch de naam van zijn tweede kind, een dochter. Gezien zijn zoon bij u in de klas zat kan echter verwacht worden dat u van dergelijke zaken op de hoogte bent (CGVS, p.10 en 11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uw nationaliteit, identiteit en huwelijk in Turkije worden op zich niet betwist. Dat uw broer voor de bassidj en de inlichtingendienst van een universiteit werkt staat evenmin ter discussie. Dat hij u zou viseren omdat u getrouwd bent kan hieruit echter geenszins worden afgeleid. De kopie van de brief van uw moeder betreft tot slot geen objectieve bron.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: "Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden". Artikel 48/2 bepaalt: "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden". Verzoekende partij beargumenteert niet in concreto hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij reeds op 10 oktober 2010 in België is aangekomen nadat bleek dat haar echtgenoot met een andere vrouw samenwoonde in Duitsland, maar pas op 27 december 2011 een asielaanvraag indiende, stelt verzoekende partij dat de situatie voor haar erg moeilijk en traumatiserend was, aangezien zij vlak na haar aankomst in Europa vaststelde dat de persoon met wie zij gehuwd was, en waarvoor zij bovendien de banden met haar familie had verbroken, samenwoonde met een andere vrouw. Voorts wijst zij erop dat zij aanvankelijk dacht dat de situatie in haar land van herkomst zou kalmeren. Daarom heeft zij dan ook eerste een tijd gewacht, in de hoop dat de gemoederen zouden bedaard zijn. Dit was echter niet het geval, waardoor verzoekende partij dan ook besliste alsnog een asielaanvraag in te dienen.

2.2.4.2. De Raad is echter van oordeel dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. Verzoekende partij stelt Iran te hebben verlaten omdat haar vader haar wilde uithuwelijken aan de bevelhebber van haar broer, een fanatiek religieus persoon. Daar verzoekende partij reeds op het moment van haar aankomst in België wist dat haar vader van plan was om haar tegen haar wil uit te huwelijken en daar zij er zich bovendien van bewust was dat haar vader haar huwelijk nooit zou aanvaarden, kan van verzoekende partij terecht verwacht worden dat zij onmiddellijk na haar aankomst in België een asielaanvraag zou hebben ingediend. De vaststelling dat zij dit evenwel heeft nagelaten, en maar liefst meer dan een jaar wacht vooraleer dit te doen, verhindert dan ook op fundamentele wijze geloof te hechten aan haar beweerde nood aan internationale bescherming. Meer dan veertien maanden wachten kan in de gegeven context niet aanvaard worden als er enige tijd te laten overgaan hopen op een kalmeren van de situatie op het thuisfront.

2.2.5.1. Waar verwerende partij erop wijst dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft neergelegd van haar echtscheiding, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het voor haar vanuit België moeilijk is om documenten van de echtscheiding te verkrijgen. Verzoekende partij zal evenwel niet nalaten, van zodra zij hieromtrent enige documenten in haar bezit zou hebben, om deze neer te leggen.

Bij aanvullende nota worden door verzoekende partij ter terechtzitting een machtiging van haar advocaat en een e-mail van verzoekende partij aan haar advocaat neergelegd. Verzoekende partij stelt in haar aanvullende nota dat zij evenwel niet meer kan neerleggen dan deze stukken. Zij legt uit dat haar ex-echtgenoot zijn verplichtingen ten aanzien van de advocaat niet heeft nageleefd en dat zij om deze reden geen kopie krijgt van de nodige documenten in verband met haar echtscheiding.

2.2.5.2. De Raad herhaalt dat de bewijslast, zoals reeds aangehaald, bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het op het eerste zicht om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekster betreffen is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. In dit licht is het dan ook zeer opmerkelijk dat uit de door haar neergelegde e-mail (aanvullende nota, bijlage 2) blijkt dat verzoekende partij pas nadat een negatieve beslissing door verwerende partij werd genomen, contact opneemt met haar advocaat teneinde enig bewijs van haar echtscheiding te verkrijgen.

Voorts merkt de Raad op dat de door verzoekende partij neergelegde machtiging en e-mail fotokopieën betreffen en dat aan fotokopieën, faxberichten en e-mails geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden en of manipuleerbaar zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat een aantal ongerijmdheden en lacunes in de verklaringen van verzoekende partij haar geloofwaardigheid verder ondermijnen, betoogt verzoekende partij dat er een interne tegenstrijdigheid is in de motivering van de bestreden beslissing. Immers trekt verwerende partij enerzijds niet in twijfel dat haar broer werkzaam was voor de Iraanse inlichtingendiensten, waaromtrent verzoekende partij documenten heeft neergelegd, terwijl zij anderzijds stelt dat haar levensomstandigheden niet compatibel zijn hiermee. Indien verwerende partij geloof hecht aan het feit dat haar broer werkzaam was voor de Iraanse inlichtingendiensten, kan er niet tevens gesteld worden dat zij een levensstijl had in Iran die hiertegen ingaat. Bovendien betreft het een volstrekt subjectieve beoordeling door verwerende partij van de verklaringen van verzoekende partij. Immers is nergens in het administratief dossier enige informatie terug te vinden over de levensstijl van jonge Iraanse vrouwen die uit een religieuze familie komen. Evenmin bevat het administratief dossier enige informatie over het specifieke profiel van verzoekende partij, namelijk een jonge Iraanse hoog opgeleide vrouw die tegen de wil van haar familie is gehuwd in Turkije. Het feit dat zij uit een religieuze familie komt houdt op zich niet in dat zij geen enkele bewegingsvrijheid zou hebben. Zo mocht zij bijvoorbeeld wel naar Syrië gaan om op bedevaart te gaan en had haar familie geen bezwaar dat zij als lerares werkte. Wel hield het feit dat zij behoorde tot een traditionele familie in dat zij niet zomaar mocht kiezen met wie zij huwde.

Voorts merkt verzoekende partij op dat zij na haar huwelijk in Turkije is teruggegaan naar Iran teneinde een visumaanvraag in te dienen om naar Duitsland te kunnen reizen met een gezinsherenigingsvisum. Vanuit Turkije kon zij onmogelijk dergelijk visum aanvragen, daar zij dit diende te doen vanuit het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Verzoekende partij heeft bijna een jaar moeten wachten vooraleer dit visum in orde was, terwijl zij oorspronkelijk meende dat dit op één à twee maanden geregeld zou zijn.

Betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij noch de naam van de echtgenote van M. kent, noch de naam van zijn tweede kind, een dochter, dit terwijl de zoon van M. bij haar in de klas zat, stelt verzoekende partij dat het feit dat zij via haar werk contact had met de zoon van M., niet wil zeggen dat zij veel informatie aan de zoon heeft gevraagd, zoals de naam van zijn jongere zus of de naam van zijn moeder. Verzoekende partij wijst erop dat zij wel wist dat M. twee kinderen had, waarvan een zoon die zij persoonlijk kende en een jongere dochter, dat M. reeds gehuwd was en dat zijn echtgenote toestemming had gegeven om een tweede vrouw te nemen.

2.2.6.2. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat er een ongerijmdheid is tussen het afkomstig zijn uit een fanatiek religieuze familie en de levensomstandigheden van verzoekende partij, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers volstaan de vaststelling van het buitensporig lang wachten alvorens een beroep te doen op internationale bescherming, van het niet aannemelijk maken dat haar vader van plan was haar effectief uit te huwelijken daar gedurende meer dan twee jaar geen concrete stappen werden genomen tot de voltrekking van het beweerd gedwongen huwelijk – een motivering die verzoekende partij ongemoeid laat en derhalve als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd – van het toch terugkeren naar Iran na haar huwelijk in Turkije en van de onwetendheid over de namen van de echtgenote en dochter van M. aan wie zij zou worden uitgehuwelijkt, om te besluiten tot het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

De uitleg van verzoekende partij dat zij na haar huwelijk in Turkije is teruggegaan naar Iran om een visumaanvraag in te dienen om naar Duitsland te kunnen reizen met een gezinsherenigingsvisum, kan haar gedrag geenszins vergoelijken. Immers vreesde verzoekende partij toen al te worden uitgehuwelijkt door haar vader (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/10/2013, p. 6-7). Dat zij niettemin na haar huwelijk in Turkije terugkeert naar Iran, en gewoon is blijven werken (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/10/2013, p. 12), is allesbehalve verenigbaar met een vrees voor vervolging.

Daarnaast acht de Raad het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij, die zou worden uitgehuwelijkt aan de bevelhebber van haar broer, M. E., noch de naam van diens echtgenote kent, noch de naam van diens tweede kind. Daar zijn zoon bij haar in de klas zat en er een gedwongen huwelijk dreigt waartoe de echtgenote van M. de toelating had verleend, kan van verzoekende partij terecht worden verwacht dat zij op de hoogte is van deze basisinformatie omtrent het gezin van de persoon aan wie zij dreigde te worden uitgehuwelijkt.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 25 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT